

Arrest

nr. 68 934 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Kerbala in Zuid-Irak. U zou vanaf 1982 lid geweest zijn van de toen regerende Baathpartij. U zou van 1987 tot 1991 literatuur gestudeerd hebben aan de universiteit van Bagdad. Na uw studies zou u drie jaar gediend hebben in het Irakese leger. Na uw legerdienst zou u voor uw vader gewerkt hebben die een schrijnwerkerij had en dit tot uw vertrek uit Irak in 2002. In mei 2000 zou u een meisje hebben leren kennen, een zekere (H.G.), een onderwijzeres. Jullie zouden op elkaar verliefd zijn geworden en na verloop van drie maanden zouden jullie een liefdesrelatie zijn begonnen. Vanaf 2001 zouden jullie ook seksuele betrekkingen hebben gehad. In april 2002 zouden jullie besloten hebben om te huwen. U zou samen met uw broer (A.) naar haar thuis zijn gegaan. Jullie zouden met de vader en de broer van (H.) hebben gesproken om uw

voornemen kenbaar te maken. De vader van (H.) maakte duidelijk dat zij met haar neef diende te trouwen. Ongeveer één week na dit gesprek zou (H.) aan haar familie hebben opgebiecht dat zij met u een seksuele relatie had. Onmiddellijk hierna zou zij door haar vader met messteken om het leven zijn gebracht. Drie dagen na de moord op (H.) zou een bevriende buurman u hierover hebben ingelicht. Hij zou u ook hebben laten weten dat de familie ook van plan was om u te doden. Nadat u dit nieuws had vernomen, zou u zich hebben schuil gehouden in een nabij gelegen boomgaard. In de maand juli van 2002 zou u besloten hebben om het land te verlaten. U zou eerst twee weken in Mosul hebben verbleven om vervolgens verder te reizen naar Istanbul (Turkije), waar u ongeveer één week zou verbleven hebben. Vervolgens zou u met de vrachtwagen naar Duitsland gereisd zijn, waar u een asielaanvraag indiende. U zou hier ongeveer anderhalf jaar gebleven zijn. Hierna zou u naar Nederland zijn gereisd waar u eveneens een asielaanvraag indiende. U zou vervolgens door de Nederlandse asielinstanties in het kader van de Dublinakkoorden teruggestuurd zijn naar Duitsland. In Duitsland besliste u om terug te keren naar Nederland. U verbleef hier tot ongeveer 2005, waarna u naar België reisde. U diende in België een eerste asielaanvraag in op 3 januari 2005. U gaf een valse naam op en valse identiteitsgegevens. Op 30 december 2005 werd uw aanvraag onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. U werd teruggestuurd naar Nederland in het kader van de Dublinakkoorden. Vervolgens werd u vanuit Nederland teruggestuurd naar Duitsland. Vanuit Duitsland reisde u verder door naar Zwitserland alwaar u opnieuw een asielaanvraag indiende. Nadat deze asielaanvraag werd afgewezen, reisde u verder door naar Zweden waar u op 8 februari 2007 een asielaanvraag indiende. Uw asielaanvraag werd door de Zweedse asielinstanties behandeld, maar uiteindelijk afgewezen. Na een verblijf van ongeveer twee jaar in Zweden, keerde u in 2010 terug naar België, waar u op 8 februari 2010 een tweede asielaanvraag indiende. Deze aanvraag werd op 23 maart 2010 onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierna zou u teruggekeerd zijn naar Nederland waar u ongeveer één jaar verbleef. Opnieuw diende u er een asielaanvraag in. Toen u beseftte dat de Nederlandse asielinstanties u wilden terugsturen naar Zweden, zou u terug naar België gereisd zijn, waar u op 9 november 2010 een derde asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U legde weinig overtuigende verklaringen af. Deze ondermijnen in grote mate de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens het gehoor dat u (H.G.) leerde kennen in 2002. U legde volgende verklaringen af: "In 2002 is de liefdesrelatie begonnen, midden 2002, in de maand mei of juni. In mei hebben we elkaar voor de eerste keer gezien en drie maanden later heb ik mijn liefde aan haar verklaard. Dat was ergens in augustus 2002" (zie gehoorverslag, vragen 100, 101 en 102). Op de vraag hoe oud zij in die periode was, antwoordde u dat ze 24 of 25 jaar was. U liet ook optekenen dat ze op 1 augustus 1978 was geboren (zie gehoorverslag, vragen 103 en 104). Even later tijdens hetzelfde gehoor verklaarde u dat u besliste om met haar te huwen in april 2002. U werd erop gewezen dat de door u weergegeven chronologie van de feiten onmogelijk kon kloppen aangezien u eerder had verklaard dat jullie elkaar pas in mei 2002 hadden leren kennen. Het is dan ook onmogelijk dat jullie al in april 2002, nog vóór jullie elkaar zouden hebben leren kennen, met elkaar wilden trouwen. U antwoordde nu dat u zich had vergist en dat jullie elkaar al in 2000 hadden leren kennen (zie gehoorverslag, vragen 107 en 108). Uw vergissing is opmerkelijk, temeer daar u daarvoor tot drie maal toe had herhaald dat het begin van jullie relatie zich in 2002 situeerde. Bovendien moet opgemerkt dat uw verklaringen als zou (H.) ongeveer 24 of 25 jaar zijn geweest toen jullie een relatie begonnen niet overeenstemmen met uw verklaringen als zou zij in 1978 zijn geboren zijn, wanneer deze relatie niet in 2002, maar wel in 2000 zou begonnen zijn.

Verder dient opgemerkt dat u over (H.) zelf maar weinig kon vertellen, nochtans het meisje met wie u gedurende enkele jaren een intensieve liefdesrelatie heeft onderhouden en met wie u wou trouwen. Zo kan u geen enkel voorbeeld geven van een vriend, vriendin of een collega van haar (zie gehoorverslag, vragen 114 en 115). Op de vraag wat hiervan de reden was, antwoordde u dat u zich niet met haar zaken bezig hield. U zou er nooit aandacht aan hebben geschonken wanneer (H.) over haar collega's of vrienden sprak (zie gehoorverslag, vraag 117). Deze uitleg kan niet overtuigen. Immers wanneer men een liefdesrelatie heeft met een persoon, mag men redelijkerwijze verwachten dat men toch enige interesse toont in het persoonlijke leven van die persoon of dat dit soort zaken spontaan ter sprake komen in de gesprekken tussen de twee geliefden. Het is verder ook opvallend dat u helemaal niets tastbaars heeft van (H.), zoals bijvoorbeeld een foto. U verklaarde dat u wel degelijk een foto van haar had meegenomen uit Irak. U zou deze op weg naar Europa ergens zijn verloren. U kon evenwel niet zeggen waar u deze foto precies was kwijt geraakt (zie gehoorverslag, vragen 122-126). Aangezien (H.) in vreselijke omstandigheden om het leven kwam, zou men in alle redelijkheid kunnen verwachten dat u

deze foto zou koesteren, en zelfs indien u hem zou hebben kwijtgespeeld, toch precies zou kunnen aangeven wanneer of waar u het verlies van dit kostbaar aandenken zou hebben opgemerkt.

Toen u vervolgens werd gevraagd om haar uiterlijk te beschrijven gaf u volgend antwoord: "zwart haar, zwarte ogen, lichtbruin, ze was niet te groot en niet te klein, normaal gebouwd" (zie gehoorverslag, vraag 128). Dit is een vrij algemeen antwoord waaruit weinig details of bijzonderheden spreken. Vervolgens werd u gevraagd haar karakter te beschrijven. U vroeg zich af wat met deze vraag werd bedoeld. De vraag werd u opnieuw, weliswaar anders geformuleerd, gesteld. U gaf nu het volgende weinig overtuigende antwoord: "met mij was ze toch lief", opnieuw een stereotiep antwoord. U werd erop gewezen dat u meer dan twee jaar een relatie heeft gehad met haar en dat u bovendien hooggeschoold bent. Er mag dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u iets meer kan zeggen over haar karakter dan hetgeen u zoniet had verklaard. U voegde eraan toe dat (H.) onderwijzeres was en dat ze daarnaast in het huishouden haar familie hielp. Nogmaals gevraagd naar bijzondere karaktereigenschappen van (H.) gaf u het volgende, zeer algemene antwoord: "ze had een goed karakter en daarom heb ik van haar gehouden". U voegde er nog aan toe dat haar karakter niet sterk genoeg was omdat ze van alles en iedereen bang was. U lichtte nog toe dat ze voortdurend op haar hoede was voor haar familie (zie gehoorverslag, vragen 129-135). Wat er ook van zij, uw verklaringen over de persoon van (H.) kunnen allerminst overtuigen. U geeft een vage en weinig doorleefde beschrijving van haar. Nochtans gaat het hier om uw geliefde die omwille van deze liefde door haar eigen familie zou zijn gedood.

Verder viel het op dat u vrij vlug en zonder enige emotie kon vertellen over hoe (H.) op gruwelijke wijze door haar eigen vader om het leven is gebracht. Op geen enkel moment gaf u de indruk doorleefde verklaringen af te leggen in verband met dit aangrijpend incident waarvan uw geliefde het slachtoffer is geworden en dat de rest van uw leven tot op heden in grote mate moet hebben getekend. U werd hierop gewezen. U antwoordde opnieuw dat u dit incident nog steeds niet heeft verwerkt. Dit laatste blijkt echter niet uit uw verklaringen, ondermeer gelet op de zeer stereotiepe en weinig doorleefde manier dat u over (H.) vertelde (zie gehoorverslag vragen 152, 153 en 155).

Ook een opmerkelijk gegeven in dit verband is dat niemand van de familie van (H.), noch van uw familie of van de familie van de buurman (Hai.), die van dit alles op de hoogte waren, enige stappen heeft ondernomen om deze brutale moord aan te geven bij de autoriteiten (zie gehoorverslag, vragen 169 en 170). Ook zou op geen enkel moment enige instantie van de Irakese autoriteiten onderzoek hebben gedaan naar het overlijden van (H.), wat gelet op uw verklaringen niet anders kon worden beschouwd dan als een overlijden in verdachte omstandigheden. Dat de familie van (H.) deze zaak wil verdoezelen, kan nog worden aangenomen, maar dat noch u noch iemand anders uit uw onmiddellijke omgeving een poging zou hebben ondernomen om deze moord bij de politie te melden is wel zeer opmerkelijk. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat de zaak nooit werd overgemaakt aan de politie. U lichtte verder toe dat het meisje afkomstig was van het platteland waar de invloed van het stammenrecht nog erg sterk aanwezig is. U voegde er nog aan toe dat de politie zich niet inlaat met stammenkwesies (zie gehoorverslag, vragen 172 en 173). Deze uitleg kan niet overtuigen. U zou immers op geen enkel ogenblik de moeite hebben genomen om de moord op (H.), alsook de dreigementen aan uw adres, op zijn minst bij de politie of een andere overheidsinstantie te melden. Dat zij u niet zouden hebben willen helpen, eventueel via bemiddeling met de stam van (H.), is dan wel een zeer voorbarige conclusie. Dat u hoegenaamd niets heeft ondernomen na een dergelijke ontstellende gebeurtenis is volstrekt onaannemelijk.

Tenslotte legde u nog een aantal weinig overtuigende verklaringen af in verband met de actuele situatie van uw problemen in Irak. U verklaarde dat anno 2011, dus ongeveer 9 jaar nadat u uit Irak bent gevlucht, de familie van (H.) nog bijna maandelijks naar uw huis komt, op zoek naar u. Ze zouden dan telkens met uw familie ruzie maken en hen bedreigen. Af en toe waren ze ook fysiek agressief. Zo hebben de familieleden van (H.) uw broer Ali al een aantal keren geslagen. Hij zou hierbij wel gewond zijn geraakt maar niet in die mate dat hij diende te worden opgenomen in het ziekenhuis. Op de vraag of u het in de tijd kon situeren wanneer men uw broer precies had geslagen, herhaalde u eerst dat het verschillende keren is gebeurd en vervolgens gaf u toe dat u dit niet kon (zie gehoorverslag vragen 28-40). Echter, indien de familie van (H.) gedurende al die jaren daadwerkelijk op wraak zou uit zijn, is het niet aannemelijk dat zij, buiten enkele slagen en dreigementen, uw familie niet meer kwaad zouden hebben aangedaan. Zoals gangbaar in de traditie van erewraak, kan de wraak zich eveneens richten op alle andere, vooral mannelijke familieleden, van de tegenpartij. Met andere woorden, zou uw broer - in uw jarenlange afwezigheid - evenzeer het slachtoffer zijn kunnen worden. Dat dit niet het geval is wijst er op dat de zaak niet zo ernstig is als u laat uitschijnen of dat deze situatie van eremoord en erewraak zich niet alsdusdanig heeft voorgedaan.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht.

In de marge weze nog opgemerkt dat u uitdrukkelijk verklaarde geen problemen gekend te hebben omwille van uw lidmaatschap van de Baathpartij, nl. van 1982 tot uw vertrek uit Irak (zie vraag 227).

Bovendien dient opgemerkt dat u een eerder lage graad had binnen de baathpartij ('nasir mutaqadem') en dat uw engagement binnen deze partij eerder beperkt was, namelijk het bijwonen van vergaderingen, het uitoefenen van bewakingsopdrachten en het schrijven van rapporten over de algemene maatschappelijke situatie in Irak (zie gehoorverslag, vragen 211, 213, 215 en 216). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u anno 2011 een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert omwille van uw lidmaatschap van de Baathpartij. U haalt in die zin ook geen elementen aan. Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiietische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiietische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald. In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak" dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U komt uit de stad Kerbala in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar stabiel. Kerbala is een van de zuidelijke provincies waar het kleinste aantal incidenten voorkomen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Kerbala, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kerbala in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kerbala aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw asielrelaas legde u enkel uw originele identiteitskaart voor, een kopie van uw nationaliteitsbewijs en origineel diploma van uw studies aan de universiteit van Bagdad (Al-Mustansiriya). Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. Deze door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker duidt, naast de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aan als tegenpartij: *“De BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Asiel- en Migratiebeleid en haar Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid”.*

2.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2°, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid. De minister van Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het artikel 1 van het Verdrag van Genève, de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet evenals de schending van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur.

3.1.1. In wat zich als een eerste onderdeel van het enig middel aandient, betoogt verzoeker dat hij onder het toepassingsgebied valt van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij stelt vervolging te vrezen omwille van zijn voormalige activiteiten voor de Baathpartij onder het regime van Saddam Hussein.

Verzoeker merkt op dat de gevreesde vervolging gezien moet worden in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer specifiek Zuid-Irak. Hij stelt dat hij bij terugkeer naar Irak in een algemeen gevaarlijke regio zou dienen te leven en verwijst naar passages uit het rapport van Amnesty International van maart 2010 en de ‘guidelines’ van UNHCR. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat de veiligheidssituatie in Irak nog steeds erg precair is en dat de burgers de grootste slachtoffers zijn van dit veralgemeend geweld. Vaak is de Iraakse overheid zelf betrokken bij de oorlogsmisdaden of zorgen de Iraakse autoriteiten niet voor voldoende bescherming voor de burgers.

Verzoeker wijst op het feit dat er een verhoogd veiligheidsrisico is voor wie in verband gebracht kan worden met de Baathpartij. Hij citeert de *“Eligibility Guidelines”* van UNHCR en verklaart dat de systematische vervolging van voormalige Baath-leden afgenomen is maar dat er nog steeds een individuele vervolging kan plaatsvinden. Vaak is het echter niet duidelijk waarom iemand vervolgd werd. Verzoeker verwijst naar de *“Eligibility Guidelines”* van augustus 2007 waaruit blijkt dat voormalige leden van de Baathpartij vanaf de eerste dagen van de val van het voormalige regime aangevallen werden en nog steeds het risico lopen op onmenselijke behandeling. De ernst van de vervolging hangt af van verschillende factoren, meer bepaald van de mate waarin iemand zich associeerde met de ideologie van de Baathpartij en de mensenrechtenschendingen, de graad of positie die de persoon innam binnen de Baathhiërarchie en het feit of de persoon al dan niet betrokken was bij politieke activiteiten. Hij benadrukt dat ook personen met een lage graad vermoord werden omdat hun activiteiten bekend waren. Voormalige leden van de Baathpartij riskeren intimidatie en fysiek geweld, inclusief moord. Uit de *“Eligibility Guidelines”* blijkt voorts dat een strafrechtelijk beleid tegen de wraakacties uitblijft en dat de

straffeloosheid vooral een probleem vormt in de Zuidelijke provincies. Verzoeker merkt op dat de *"Eligibility Guidelines"* expliciet Kerbala vermelden.

Verzoeker verwijst naar een advies van UNHCR aangaande de vrees voor vervolging van voormalige Baath leden. Hij stelt dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen veel belang hecht aan de vervolging van voormalige leden van de Baathpartij en hun familieleden en verwijst te deze naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin een beslissing van het Commissariaat-generaal vernietigd werd omdat de asielzoeker bewijzen had aangebracht dat zijn familieleden lid waren van de Baathpartij.

Verzoeker benadrukt dat hij van 1982 tot 2002 lid was van de Baathpartij. Hij stelt "Nasir Mutaqadem" geweest te zijn en hij had een actieve rol binnen de partij, woonde vergaderingen bij, oefende bewakingsopdrachten uit en schreef regelmatig rapporten. Verzoeker merkt op dat hij gekend was voor zijn activiteiten voor de Baathpartij. Aangezien hij sjiit is, werd hij in het verleden al beschouwd als verrader. Hij voert aan dat hij reeds voor de val van het regime vertrokken is en bij een eventuele terugkeer zeker gevisieerd zal worden door de mensen die hem vroeger reeds bekritiseerden maar hem niet durfden vervolgen omwille van de verschillende machtsituatie.

Verzoeker betoogt dat hij een vervolging riskeert wegens zijn voormalige politieke activiteiten zoals bedoeld in artikel 1, §1 van het Verdrag van Genève.

Waar de bestreden beslissing heeft opgemerkt dat hij in het verleden geen problemen gekend heeft omwille van zijn lidmaatschap van de Baathpartij, voert verzoeker aan dat het evident is dat hij tijdens zijn verblijf in zijn land van herkomst geen problemen heeft gekend aangezien de Baathpartij het toen nog voor het zeggen had. Verzoeker is immers reeds in 2002, voor de val van het regime, vertrokken uit Irak en is daarna niet meer teruggekeerd. Hij verwijst naar een passage uit het *"Handbook on Procedures"* van UNHCR betreffende personen van wie de vrees ontstaat na vertrek uit hun land van herkomst.

Waar de bestreden beslissing heeft opgemerkt dat hij een lage graad had binnen de Baathpartij, betoogt verzoeker dat hij wel degelijk een belangrijke functie had. Het is volgens verzoeker vooral belangrijk dat hij door velen gekend was als actief lid van de Baathpartij en dat hij bovendien sjiit is. Gelet op het feit dat de meerderheid van de bevolking in Kerbala sjiit is, riskeert hij gevisieerd te worden door een verontwaardigde sjiitische bevolking. Hij wijst op het feit dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom personen met een lagere graad binnen de Baathpartij minder risico lopen op vervolging. Verzoeker benadrukt dat UNHCR beklemtoont dat de graad van een voormalig lid niet van doorslaggevend belang is om al dan niet te vervolgen en dat eerder wordt gekeken naar de mate van overtuiging en het feit of de persoon al dan niet politiek actief was. Hij stelt dat, hoewel hij zelf niet heeft deelgenomen aan mensenrechtenschendingen van het voormalige regime, hij deze toch vergoelijkt en sympathie blijft hebben voor het voormalige regime.

Doordat de bestreden beslissing verzoeker asiel heeft geweigerd, gaat men in tegen het advies van UNHCR en wordt artikel 1 van het Verdrag van Genève, artikel 48/3 van de vreemdelingenwet evenals de motiveringsverplichting geschonden.

3.1.2. In wat zich als een tweede onderdeel van het enig middel aandient, betoogt verzoeker dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Hij citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verwijzende naar de *"Eligibility Guidelines"* van april 2009 van UNHCR en naar een rapport van Amnesty International, stelt hij dat de situatie in het Zuiden van Irak erg precair is en steeds verandert. De 'relatieve' veiligheid is een subjectieve beoordeling en negeert de vele burgerslachtoffers. Verzoeker wijst op het feit dat het rapport van Cedoca in het administratief dossier bevestigt dat de situatie in Kerbala nog steeds volatiel is. Hij voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een dossier aangaande een Irakees afkomstig uit Najaf een onderscheid heeft gemaakt tussen de situatie in Najaf, waar de veiligheidssituatie rustig zou zijn en andere steden in het Zuiden van Irak, zoals onder andere Kerbala, waar er wel gewelddadige incidenten worden vastgesteld.

De bestreden beslissing schendt volgens verzoeker dan ook het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet evenals de motiveringsverplichting.

3.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker laat de bestreden motivering volledig ongemoeid waar deze stelt dat de door hem afgelegde verklaringen inzake zijn vrees voor de familie van zijn geliefde, (H.G.), niet geloofwaardig zijn vermits (i) hij incoherente verklaringen heeft afgelegd betreffende het jaartal waarin hij (H.G.) heeft leren kennen; (ii) hij na een relatie van bijna twee jaar geen enkele vriend of collega van (H.G.) kan opnoemen; (iii) hij niets tastbaars van haar heeft, zoals een foto; (iv) hij een vage en weinig doorleefde beschrijving heeft gegeven van haar uiterlijk en karakter; (v) hij geen doorleefde verklaringen heeft afgelegd betreffende de moord op zijn geliefde; (vi) het niet aannemelijk is dat niemand de moord op (H.G.) bij de autoriteiten heeft aangegeven en verzoeker evenmin de bedreigingen aan zijn adres bij de politie heeft gemeld; (vii) het niet aannemelijk is dat, waar verzoeker heeft verklaard dat de familie van (H.G.) nog bijna maandelijks naar zijn huis komt om hem te zoeken en zijn broer, (A.), een aantal keren werd geslagen, zij zijn familie niet meer kwaad hebben aangedaan zoals gebruikelijk is in de traditie van erewraak. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt weerlegd, onverminderd overeind.

Waar verzoeker thans voorhoudt dat hij vreest voor vervolging omwille van zijn voormalige activiteiten voor de Baathpartij onder het regime van Saddam Hussein, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van dergelijke vrees in de vragenlijst noch tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen voor het indienen van zijn asielaanvraag. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element als de vrees voor vervolging omwille van zijn lidmaatschap van de Baathpartij zou vermelden. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich bij zijn asielaanvraag louter heeft gebaseerd op problemen naar aanleiding van zijn relatie met (H.G.). Verzoeker heeft in de vragenlijst inzake zijn vrees bij een eventuele terugkeer naar Irak immers verklaard: "*Haar familie wilde ook mij vermoorden, daarom verliet ik Irak*" (administratief dossier, stuk 10 A).

Waar het verzoekschrift thans met betrekking tot verzoekers lidmaatschap van de Baathpartij aanvoert dat het aannemelijk is dat verzoeker omwille van zijn lidmaatschap een vluchtelingenrechtelijke vrees koestert, dient te worden opgemerkt dat in deze verwezen wordt naar landeninformatie ("*Eligibility guidelines*" van UNHCR) die dateert van 2007, terwijl uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 13) blijkt dat de situatie in Irak sinds einde 2007 aanzienlijk verbeterde. In de mate dat verzoeker in het stadium van de beroepsprocedure zijn - niet door enig document gestaafd - Baathlidmaatschap aanvoert als vervolgingsgrond dient te worden opgemerkt dat hij geen concreet begin van

bewijs aanbrengt dat hij omwille van dit lidmaatschap actueel - meer dan acht jaar na de val van het regime van Saddam Hoessein - vervolging vreest, mede in acht genomen dat het een feit van algemene bekendheid is dat de Baath alle geledingen van de Iraakse maatschappij beheerste tot de val van dit regime in 2003.

Dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeker omtrent zijn rol binnen de Baathpartij incoherente verklaringen heeft afgelegd. Zo heeft hij in de vragenlijst verklaard: *"Ik had geen actieve functie, wel woonde ik soms vergaderingen bij"* (administratief dossier, stuk 10 A), terwijl hij op het Commissariaat-generaal heeft gesteld dat hij zeker actief was binnen de partij en dat hij niet alleen vergaderingen heeft bijgewoond maar tevens bewakingsopdrachten heeft uitgevoerd, heeft deelgenomen aan demonstraties en rapporten heeft geschreven (administratief dossier, stuk 5, vragen 213-317).

Het voormelde ondermijnt de gegrondheid van verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn vermeende voormalige activiteiten voor de Baathpartij.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar *"de procedurerichtlijnen van de UNHCR"*, dient te worden opgemerkt dat, hoewel de *"Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié"* van UNHCR waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, het niettemin geen afdwingbare rechtsregels bevat.

De rapporten van Amnesty International en van UNHCR waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt, betreffen informatie van louter algemene aard die geen betrekking heeft op verzoekers persoon. Het bij het verzoekschrift gevoegde advies van UNHCR heeft evenmin betrekking op zijn persoon. Dergelijke algemene informatie volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3. Waar verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vraagt, dient te worden opgemerkt dat gelet op de *sub* 3.2.2. gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en de overige elementen in het dossier, verzoeker niet aantoonde dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De passages uit de rapporten van Amnesty International, UNHCR en Cedoca waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen, kunnen geen afbreuk doen aan de uitgebreide en gedetailleerde informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Kerbala (Zuid-Irak) dermate is dat wat betreft de burgerbevolking er geen reëel risico is op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.4. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS